

Beste inwoners van Apeldoorn, mijnheer de Commissaris, leden van de gemeenteraad, collegeleden, familieleden, vrienden, oud-collega's, dames en heren,

Wat een eer om hier nu voor u te mogen staan!

Hartelijk dank ook, Commissaris, mevrouw van Wingerden en hartelijk dank mevrouw Elbertsen. Niet alleen voor uw mooie woorden, maar vooral voor uw vertrouwen. Dat laatste geldt ook voor alle leden van de vertrouwenscommissie. Fijn dat alles in vertrouwelijkheid verlopen is, want we weten allemaal dat dat ook wel eens anders is.

Daardoor was dit wel een beetje een overval voor mijn collega's bij de MBO-raad. Des te meer waardeer ik het dat jullie hier vanavond zijn.

Toen ik voor het eerst naar Apeldoorn kwam, was ik een jochie van 18. Rechtstreeks vanuit de boerderij in Tubbergen, met de trein, en van daar uit naar de Koning Willem III Kazerne. Ik voelde me een hele pief, want ik had mijn eerste serieuze doel bereikt: aangenomen worden bij de Koninklijke Marechaussee.

Na een jaar ging ik wacht lopen bij paleis Het Loo. Rondes fietsen langs het terrein, rondes lopen door het bos, bewakingsbeelden in de gaten houden en de wachthokjes bij de ingang bemensen. In onze vrije tijd deden we aan hardlopen in het Orderbos en gingen we stappen op het Caterplein.

Het was op al die momenten, op al die plekken, dat de kiem werd gelegd voor mijn liefde voor Apeldoorn. En na al die jaren raakt Apeldoorn me nog steeds.

Het heeft iets te maken met het feit dat in deze stad nog steeds ook de ziel van een dorp huist.

En ik weet dat ik hiermee raak aan de eeuwige stad-dorp discussie, waar veel Apeldoorners intussen misschien wel een beetje genoeg van hebben. Maar ik zie die dubbele identiteit als een verdienste, als een kracht van Apeldoorn.

Apeldoorn heeft het goede van twee werelden:

- De voorzieningen van een stad, de saamhorigheid van een dorp;
- de evenementen van een stad, de rust van een dorp;
- de goede bereikbaarheid van de stad, het natuurschoon van de Veluwe;
- het innovatieve van een stad, het geborgene van een dorp;
- de individuele vrijheid van een stad, de onderlinge betrokkenheid van een dorp.

Dat maakt Apeldoorn heel bijzonder. En juist niet heel gewoon of heel gemiddeld, zoals het cliché wil.

Het maakt ook, dat ik hier nooit meer weg ben gegaan. En me hier enorm thuis ben gaan voelen. Omdat deze tweeledigheid, die Apeldoorn zo kenmerkt, ook in mezelf zit:

- Reuring en rust.
- Branie en nuchterheid.
- Ambitie en gezelligheid.
- Striktheid en mededogen.
- Gedrevenheid en betrokkenheid.

Het zit allemaal in mij.

En ik zie het ook allemaal terug in Apeldoorn.

Het is dan ook juist die tweeledigheid in Apeldoorn die mij boeit en bindt. En die mij deed besluiten te solliciteren.

Ik denk ook dat juist die tweeledigheid ervoor zorgt dat Apeldoorn het evenwicht bewaakt.

Het evenwicht tussen groei en kwaliteit, tussen ambitie en mens, tussen vernieuwing en behoud.

Dit evenwicht zie ik overal terug.

In de mentaliteit van veel Apeldoorners, in de toekomstplannen van de gemeente, bij de ondernemers, bij de verenigingen, tot in de gemeenteraad aan toe.

Er kan veel in Apeldoorn. Maar wij Apeldoorners slaan zelden door. Wij zijn van de gulden snede.

We stimuleren vernieuwing, maar we houden de menselijke maat in de gaten.

We organiseren grote internationale evenementen, maar ook veel kleine en lokale.

We stimuleren bedrijvigheid, maar kijken ook naar de grenzen van de stad.

We zetten in op duurzaamheid, maar sluiten daarvoor bij voorkeur aan bij bestaande initiatieven.

We handhaven de openbare orde en treden op als het nodig is, maar geven ook alle ruimte aan de vrijheid van meningsuiting

- dat was ook duidelijk zichtbaar bij de landelijke intocht van Sinterklaas - .

We vragen onze inwoners om eigen verantwoordelijkheid, maar bieden ook een vangnet.

We staan hele zaterdag- en zondagmiddagen langs de lijn van onze talloze sportclubs, maar hebben geen betaald voetbal – *dit is een persoonlijk pijnpuntje, zoals u misschien al wel begrepen had..... en deze kans kon ik natuurlijk niet laten liggen.*

Kortom, Apeldoorn is in mijn ogen over het algemeen een stad in balans, of beter gezegd: een gemeente in balans. Want ook

Loenen, Hoenderloo, Klarenbeek, Wenum-Wiesel, Uddel, Ugchelen, Beekbergen, Lieren, Oosterhuizen, Radio Kootwijk, Beemte - Broekland en Hoog Soeren horen erbij.

Ik weet natuurlijk ook wel dat de gemeente in financieel opzicht zware jaren heeft gehad, maar ook de manier waarop dat destijds is aangepakt en opgelost getuigt in mijn ogen van in balans zijn. *Dat legt overigens een goede basis voor de aanpak van de huidige financiële zorgen, die vooral met de jeugdzorg en de Wmo te maken hebben.*

Dat gezegd hebbende, wil ik er meteen op laten volgen dat er niks mis mee is om af en toe uit balans te zijn, even uit evenwicht te raken. Want ook dat proces van even dwalen en zoeken naar hernieuwd evenwicht kan mooie dingen opleveren. Geen groei zonder pijn, geen glans zonder wrijving.

Dat geldt voor ieder persoonlijk, en dat geldt ook voor een organisatie, voor een gemeenschap, voor ons als gemeente.

Ik wil heel graag mijn bijdrage leveren aan het evenwicht, maar ook aan de groei en de glans van Apeldoorn. En daarbij mijn best doen de bijbehorende pijn en wrijving op te vangen en in goede banen te leiden.

Ik zie heel veel kansen en mogelijkheden voor Apeldoorn.

Kansen voor ondernemers, om te investeren in duurzame groei en in innovatieve pilots op het gebied van zorg, technologie en mobiliteit.

Kansen voor het onderwijs, op alle niveaus, om samen en ook met bedrijven verder te bouwen aan Apeldoorn als kennisstad, met name voor veiligheid en IT.

Kansen voor inwoners, om initiatieven te ontplooiën in hun wijken en buurten, om samen mooie dingen te organiseren, waar nodig met ondersteuning vanuit de gemeente.

Kansen voor samenwerking, met andere gemeentes, in de regio en daarbuiten.

Genoeg te doen, dus.

Ik sta er gelukkig niet alleen voor. Sterker nog: ik ben maar een klein radertje in het geheel. Er zijn de vijf wethouders naast me in het college. Negendertig raadsleden die me ongetwijfeld scherp zullen houden. Om nog maar te zwijgen van al die medewerkers in en buiten ons mooie, vernieuwde stadhuis, die iedere dag weer bergen werk verzetten voor al onze inwoners.

Veel dank ben ik ook verschuldigd aan mijn familie, in het bijzonder aan mijn ouders en aan mijn gezin. Zonder hen zou ik nooit degene zijn geworden die ik nu ben. Zonder hen had ik hier niet gestaan. *Dank jullie wel daarvoor.*

Beste mensen,

Vanaf morgen mag ik uw burgemeester zijn. En hoe gek dat misschien ook klinkt, op dit moment voel ik me weer een beetje de jongen van weleer. Op wacht bij paleis Het Loo.

Want hier sta ik dan.

Met een hoop goede voornemens en ambities. Maar ook met een beetje gezonde spanning. Want ook al draag ik deze stad een warm hart toe, dat betekent nog niet automatisch dat de stad mij ook een warm hart toedraagt. Dat moet ik verdienen, dat realiseer ik me maar al te goed.

En burgemeester zijn is iets anders dan voorzitter van de vakbond, een gemeenteraad is iets anders dan de Tweede Kamer en het college is geen MBO-raad. Ook dat realiseer ik me maar al te goed.

Het was de grote heldin van de jeugdliteratuur uit mijn kindertijd, Pippi Langkous, die zei:

‘Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan.’ Ik vind het een ijzersterk motto, Pippi had zo bij de Marechaussee gekund.

Ik voel me om nog een andere reden een beetje als die jongen van weleer. Want wat ik toen met hart en ziel deed, is ook wat ik nu met hart en ziel ga doen, zij het op een iets andere manier:

Apeldoorn bewaken.

Apeldoorn veilig houden en verdedigen.

Apeldoorn de kans geven zich verder te ontwikkelen.

Hartelijk dank.